

Rozhodnutí

Rusovlasá Julča jako malá holka dost trpěla kvůli barvě svých vlasů. Ve škole na ni děti pokřikovaly: „Zrzi, zrzi, co tě mrzí, ta zrzavá palice, ta tě mrzí nejvíce.“ Nechala se proto stříhat na kluka, aby nebyla tak nápadná. Teprve na střední jí spolužáci dávali najevo svůj obdiv, to, když se z ošklivého káčátka vyklubala docela pohledná holka. To už si své zrzavé vlasy nechala růst bez jakýchkoliv omezení. Byly nespoutané, stejné jako jejich majitelka. Padaly jí z čela do očí a nic jim nebránilo v jejich svobodě. Vždy, když se Julie při psaní reportáží, sloupeků, rozhovorů nebo vymyšlených příběhů skláněla nad klávesnicí, si svoji hřívu jednou rukou odhazovala z očí. Kolegové ji často pozorovali při práci a smáli se jejím gestům. Ona pak udiveně vzhledla od psaní, svázala kadeře gumičkou, shovívavě se usmála na kamarády a opět se ponořila do svého psaní.

Julie měla nejraději svět fantazie. Nudilo ji psát o běžných událostech, ambiciózních politicích či o hvězdách a hvězdičkách showbyznysu. Byla to holka do nepohody, víc plnoštíhlá, než by si přála. Trochu s tím bojovala, ale výsledek byl vždy stejný. Něco shodila, ale vzápětí to i s úroky nabrala zpět. Dokud se však narvala do riflí, které si pořídila před pár lety, svoji postavu až tak

